

Vragen

In deze mooie herfst lijkt de natuur een inhaalslag te maken. Bij de zon kleurt de natuur prachtig en de uitgedroogde bodem is ineens weer weelderig groen. Alles groeit als kool en helaas ook het onkruid; het overkomt ons; er is geen kruid tegen gewassen maar dat is vergeleken bij alle andere zorgen van ondergeschikt belang.

Er gebeurt immers veel waar we weinig invloed op hebben. Op het wereldtoneel blijft het nog steeds ongemeen spannend: een bijna gruwelijk machtspel met dagelijks nieuwe slachtoffers. En het is te hopen dat de hoofdrolspelers het hoofd niet verliezen bij dit "Russische roulette".

De gevolgen zijn groot en nauwelijks te overzien. En ze komen boven op de al langer bestaande problemen. Uit alle macht zijn we bezig de gaten die vallen te dichten. En het is goed dat onze overheid hulp probeert te bieden aan wie het nodig hebben: in feite een teken van beschaving in een christelijk land. En gelukkig bijna niemand die het aandurft die hulp ter discussie te stellen. De schaduwkant is dat onze grote problemen van de lange termijn daardoor uit het zicht dreigen te verdwijnen terwijl de tijd dringt.

Het valt niet mee om een houding te bepalen die je in staat stelt om op een 'gezonde' manier met dit alles om te gaan. Immers: jezelf verliezen in een verlamdende betrokkenheid, een soort depressiviteit, is geen oplossing, maar anderzijds mag en kan het je ook niet onverschillig laten. Je voelt je toch allemaal ook verantwoordelijk.

Het valt ook nauwelijks te begrijpen hoe sommige leiders hun beslissingen weten te rijmen met die verantwoordelijkheid.

- In Downingstraat 10 in Londen lijken ze de weg echt behoorlijk kwijt.

- De bisschoppen in Nederland zijn vooral verstomd bezig met interne zaken en zien kennelijk geen "herderlijke" verantwoordelijkheid. Het feit dat onze aartsbisschop kardinaal Eijk op dit tijdstip zo reageert op een medemenselijk gebaar van de Belgische bisschoppen is in dit verband echt verbijsterend.

- Hoe kan het dat eigenaren (aandeelhouders!) en leiders van bedrijven, die grote winsten (blijven) maken in tijden van crisis, de hand op de knip houden en verwijzen naar de overheid, die ze zelf te hulp roepen als ze problemen hebben.

.....

Ja, zo kunnen we nog wel even doorgaan maar een heel belangrijke vraag blijft hoe wij ons als individu, als mens, opstellen zonder in malaise te verzinken en te verdrinken.

Ik denk dat we onze mogelijkheden en invloed maar niet moeten overschatten en heel wat dingen overlaten aan mensen in andere posities. We kunnen het beter zoeken in doordachte stellingname – dat is denk ik meer dan ooit nodig- en in onze houding, waarbij we vooral *doen* wat *wel* binnen ons bereik ligt.

Laten we ons ook voornemen ons niet tactisch te verschuilen en opportunistisch alleen het eigen belang in de gaten te houden. Als er iets duidelijk is geworden dan is dat onze onderlinge afhankelijkheid. Alleen door zorg voor elkaar 'blijft de schade beperkt'.

De hulp die in Linden geboden is aan de Oekraïense vluchtelingen is een prachtig voorbeeld van hoe het kan. Het kan zo maar zijn dat zich weer iets aandient in onze eigen omgeving of dat er dichtbij ook hulp nodig is.

Hulp vragen in onze tijd is niet gemakkelijk, niemand wil een 'looser' zijn. Schaamte of de druk om 'een positief profiel aan te maken' staan dat in de weg. Dus opletten en er met tact mee omgaan. Het is goed ons te realiseren dat iedereen hulpbehoevend kan worden. Zolang dat niet zo is, past ons als mens een herderlijke houding.